

.....

این مقاله در ادامه کوشش دارد، ترفند وزارت کار برای تعرض و تهاجم به حقوق کارگران و همناوئی سرمایه داران در این خصوص را علی رغم مخالف خوانی های آنان و مظلوم نمائی از سوی آنان را مورد کنکاش قرار دهد.

اما پیش از آن یادآوری یک نکته ضروری است. با استناد به تاکید جهرمی وزیر کار که ۹۵ درصد کارگاه های کشور را واحدهای کمتر از ده کارگر تشکیل می دهند. این کارگاه ها به موجب آئین نامه اجرائی ماده ۱۹۱ قانون کار و تمدید آن از شمول بسیاری از مواد قانون کار و از آن جمله از شمول مصوبه افزایش حداقل دستمزد شورای عالی کار خارج اند. ابوالقاسم مختاری عضو کمیسیون اجتماعی مجلس در مورد شمول افزایش حداقل دستمزد می گوید «ما کاری به شاغلان در واحدهای کوچک و کمتر از ۱۰ نفر که به هر دلیلی از مزایای قانونی بهره هستند، نداریم؛ اکنون صحبت از حق و حقوق کارگران قراردادی در واحدهای بزرگ است که تحت نظارت سازمان های ذی ربط هستند.»

هیاهو برای پنهان کردن تعرض

دامنه اعتراضات و گسترش مخالفت های سرمایه داران با افزایش دستمزد کارگران مانند همیشه به طور مستقیم و بلاواسطه دستمزد و دیگر حقوق کارگران را هدف گرفت.

از آن جا که دولت خود یورش و تهاجم علیه کارگران را گسترش داده سرمایه داران نیز فرصت را مغتنم شمردند. برای به دست آوردن سهم بیشتر ضمن مخالفت با مصوبه دولت، شروع به اخراج کارگران کردند.

در اسفند ماه گذشته وزارت کار «دولت امام زمان» به همراه دیگر شرکایش (نمایندگان تشکل های سرمایه داری و کارفرمایی، مانند اتاق بازرگانی صنایع و معادن ایران، کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی ایران) و «گروه کارگری» (عوامل وزارت کار و باندهای وابسته به بسیج و جوامع اسلامی کار) در توافق با هم حداقل دستمزد کارگران را برای سال ۸۵ تعیین کردند. «ابراهیم نظری جلالی» معاون وزیر کار اعلام کرد: «حداقل دستمزد کارگران مشمول قانون کار از ۴ هزار و ۸۶۰ تومان و ۴ ریال به پنج هزار تومان در روز

افزایش یافت. که نسبت به حداقل دستمزد در سال جاری ۲۲/۳ درصد افزایش داشته است. (ایلنا دهم اسفند ۱۳۸۴)». وی گفت «با توجه به نرخ ۱۳ درصدی تورم اعلام شده از سوی بانک مرکزی، حداقل دستمزد کارگران در سال ۸۵، به میزان حداقل ۹ درصد بیشتر از نرخ تورم افزایش یافته است.» (همان منبع)

"نظری جلالی" در مورد حداقل دستمزد کارگران قراردادی اعلام کرد. «با موافقت گروه های کارفرمایی و «کارگری» حداقل مزد کارگران قراردادی روزانه شش هزار تومان تعیین شده است.»

"محمد عطاردیان" رئیس هیات مدیره کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی ایران در باره حداقل دستمزد در سال ۱۳۸۵ گفت «مصوبه شورای عالی کار با دیدگاه های نمایندگان کارفرمایی برابر است از این رو کارفرمایان از حداقل دستمزد تعیین شده اعلام رضایت می کنند.» (ایلنا ۱۳/۱۳/۱۳۸۴)

اما به استناد آمار و ارقام رسمی اعلام شده در گزارش فوق الذکر وزارت کار، متوسط حداقل سبد هزینه زندگی شامل ارقام مصرفی ماهانه یک خانوار کارگری در سال ۱۳۸۴ در کشور بالغ (۲۶۱۸۱۰) تومان است. ولی حداقل مزد در سال ۱۳۸۴ ماهانه برابر (۱۲۲۵۹۰) تومان بوده است. این خود بمعنای آن است که مزد ماهانه کارگران برابر ۴۶/۷ درصد مزدی که آنان به روایت جمهوری اسلامی باید دریافت کنند، است. هرگاه حداقل مزد کارگران در سال ۸۴ را با حداقل دستمزد در سال ۱۳۵۸ یعنی سال اول انقلاب مقایسه کنیم. با توجه به آن که در آن سال حداقل دستمزد برابر ۵۶۷ ریال در روز بوده و در سال ۸۴ به ۴۰۸۶۴ ریال در روز رسیده است. با در نظر گرفتن و اعمال نرخ تورم بین سال ۱۳۵۸ تا سال ۱۳۸۴، حداقل دستمزد در سال ۱۳۸۴ به رقم ۳۷۸ ریال بالغ می گردد. به عبارت ساده تر حداقل مزد در سال ۸۴ معادل ۳۷۸ ریال حداقل دستمزد سال ۱۳۵۸ است. هرگاه این ارقام را به صورت شاخص ها نشان دهیم. حداقل دستمزد در سال ۱۳۵۸ را ۱۰۰ واحد در نظر بگیریم. حداقل دستمزد در سال ۱۳۸۴ به شاخص ۶۷* می رسد. و حتی با استناد به گزارش فوق الذکر می باید حداقل دستمزد کارگران معادل ۲۶۱۸۱۰ تومان تعیین می گردید. حتی اگر میزان مبلغ حداقل معیشت در سال ۸۴ ثابت انگاشته شود.

بر همین اساس در ماه های پایانی سال ۱۳۸۲ شورای عالی کار جمهوری اسلامی تصمیم گرفت تا حداقل دستمزد ها را "واقعی" کند. به استناد مصوبات این شورا، توافق گردید تا با توجه به خلاء یک میلیون ریالی میان حداقل دستمزد و سبد هزینه های یک خانوار ۵ نفری و تورم اعلام شده از سوی بانک مرکزی، حداقل دستمزد طی چهار سال هر سال با افزودن ۲۵ هزار تومان به مبلغ منتج از نرخ تورم اعلام

شده از سوی بانک مرکزی ترمیم شود. این موضوع نه تنها عملی نگردید. بلکه در سال ۸۳ بهانه مصوبه طرح تثبیت قیمت ها از سوی مجلس هفتم، با توافق وزارت کار و سرمایه داران «هماهنگی بعمل آمد تا این تفاوت طی ۶ سال آینده پرداخت شود. (خواجه نوری معاون وزیر کار وقت. ایلنا ۱۲/۲۶/۱۳۸۴)». و تا امروز هیچ گاه این تفاوت پرداخت نگردیده است.

با همین ارقام و اعداد هم روشن است که آن چه وزارت کار و این رژیم با عنوان دفاع از افزایش دستمزد پشت آن پنهان می شوند، ناظر بر سیاست های عمیقاً ضد کارگری و در راستای حمایت و دفاع از منافع سرمایه داران است. و نه تنها به تعهدات قبلی خود عمل نکرده است، بلکه با توجه به آن چه که اشاره شد. افزایش دستمزد سال ۸۵ با دستمزد بر اساس نرخ تورم و سبد هزینه چه فاصله وحشتناکی دارد.

ترفند و تهاجم وزارت کار

از آن جا که یکی از مولفه های سیاست های ضد کارگری رژیم بر اساس طرح مجلس هفتم ناظر بر آن است که نه تنها کارگران قراردادی بلکه کلیه کارگران (چه دائم و چه قراردادی) را از شمول قانون کار خارج کند. بر اساس اهداف و سیاست های ناظر بر این طرح «تا پایان برنامه چهارم... اشتغال موقت نیروی کار جدید در کلیه کارگاه ها و مشاغل پیش بینی شده در قانون کار بر اساس توافق کتبی شاغلین و کارفرمایان بوده و از شمول قانون کار معاف هستند». فرایند این سیاست ها معطوف به لغو تعهدات سرمایه داران و تبدیل قانون کار به قانونی توصیه ای و نه اجرائی و همچنین حذف اشتغال دائم و بکارگیری کارگران به شکل موقت و قراردادی است.

و باز از آن جا که دولت بعنوان بزرگترین سرمایه دار و کارفرمای کشور باید مساله و معضل کارگران قراردادی را حل کند. و یا به عبارت دیگر صورت مساله را پاک کند. بر این اساس سیاست شلاق و شیرینی در تعیین حداقل دستمزد سال ۱۳۸۵ بکار گرفته شد. ترفند وزارت کار و شورای عالی کار «دولت امام زمان» این بود که، برای بکار گرفتن کارگران به صورت قراردادی و پاک کردن صورت مساله "قرارداد های موقت"، با ۳۰ هزار تومان یه عنوان «حاشیه امنیت» با رضایت اجباری، آنان را به تمکین وادارند.

«حاشیه امنیت» مورد نظر وزارت کار هیچ مفهومی جز عدم امنیت شغلی، عدم برخورداری از بیمه بیکاری، در مان، تامین اجتماعی و بازنشستگی و دیگر حقوق قانونی و امتیازاتی که کارگران بر اثر مبارزات خود بدان دست یافته اند، ندارد.

"محمد عطاردیان" رئیس هیات مدیره کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی ایران در باره این

وزارت کار با اقداماتی نظیر اخراج کارگران، عدم تمدید قرارداد، نپرداختن دستمزد مصوب، شکایت

و نامه به دیوان عدالت اداری و وزارت کار و... شدت یافت. رئیس هیات مدیره کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمایی کشور در نامه‌ای به وزیر کار خواستار اصلاح این مصوبه شد. وی با تأکید بر «انتقادها و گلایه‌های سرمایه داران» و اشاره به این که مکاتبات کارفرمایان و انجمن‌های آن‌ها در این کانون عالی موجود می‌باشد، درخواست کرد که به منظور برطرف کردن «آثار نامطلوب مصوبه دستمزد»، از راه اصلاح مصوبه و یا رفع آن‌ها از هر طریق دیگر با مذاکرات سه جانبه، راه حل قطعی به طور عاجل جستجو گردد.

در نشست گروهی از سرمایه داران متشکل از نمایندگان حدود ۳۰ شکل صنعتی از جمله سندیکای آلومینیوم کاران، لوله و پروفیل، کنفدراسیون صنعت، انجمن صنایع نساجی، صنایع بتن و مصالح ساختمانی، سیم و کابل، مس و آهن‌فروشان با علیرضا طهماسبی وزیر صنایع و معادن برگزار شد، این گروه از سرمایه داران با اشاره بر این که کاهش سهم بیمه کارفرمایان یکی از پیش شرط‌های تعیین دستمزدهای سال ۸۵ خواستار کاهش ۱۲ درصدی نرخ بیمه کارفرمایان شدند، خبرگزاری فارس ۸۵/۲/۱۹ «در ادامه همین اعتراضات بود که "جمشید عدالتیان" نایب رئیس اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران از توافق وزارت کار با این شکل سرمایه داران خبر داد. وی درباره این توافق گفت: «در جلسه اعضای این اتاق با وزیر کار، پرداخت دستمزدهای سال ۸۵ کارگران قراردادی کارگاههای کوچک، خارج از مصوبه شورای عالی کار تشخیص داده شد (ایلنا ۱۳۸۵/۰۳/۱۰)»

در پی گسترش فشارها و اعتراضات برای تغییر و اصلاح مصوبه حداقل افزایش دستمزد، شورای عالی کار همچنان بر مخالفت تغییر مصوبه خود تأکید می‌کرد. روابط عمومی وزارت کار اعلام کرد، در جلسه که بدین منظور برگزار شد، نمایندگان دولت، کارگر و کارفرما با طرح دیدگاه‌های خود بر اجرای مصوبه دستمزد سال ۸۵ تأکید کرده و مخالفت شورای عالی کار با درخواست تجدید نظر در دستمزد را اعلام نمودند.

بر اساس ماده ۴۱ قانون کار جمهوری اسلامی، شورای عالی کار همه ساله موظف است، میزان حداقل دستمزد کارگران را برای نقاط مختلف کشور و یا صنایع مختلف با توجه به دو معیار تعیین نماید.

یکم: نرخ تورم اعلام شده از سوی بانک مرکزی. دوم: بدون توجه به مشخصات جسمی و روحی کارگران و ویژگی‌های کار محول شده، حداقل دستمزد باید به اندازه‌ای باشد که زندگی یک خانواده را تأمین کند. تعداد متوسط خانوار از سوی مراجع رسمی اعلام می‌شود.

وزیر کار، معاونین و شرکایش فریبکارانه برای یک شغل دو نوع دستمزد تعیین می‌کنند. این بر خلاف نص صریح قانون کار همین رژیم و بر خلاف تمام مقاله‌های سازمان جهانی کار و به ویژه مقاله نامه‌های ۹۵ و ۱۱۰ است. و علاوه بر آن موضوع حداقل دستمزد را با حداقل دریافتی کارگران مخدوش می‌کنند. وزیر کار می‌داند، تبصره ۳ ماده ۳۶ قانون کار به صراحت روشن می‌کند که «مزایای رفاهی و انگیزه‌ای از قبیل کمک هزینه مسکن، خواربار و کمک عائله مندی، پاداش افزایش تولید و سود سالانه جزو مزد ثابت و مزد مبنا محسوب نمی‌شوند». به عبارت دیگر سرمایه‌داران و دولت اولاً ملزم به پرداخت آن و یا همان میزان تعیین شده نیستند. ثانیاً در مورد کارگران خارج از شمول قانون کار مصوبات شورای عالی کار نفوذی ندارد و خود به خود بی اعتبار است. کارگران قراردادی حتی اگر مثلاً یازده ماه ۲۹ روز در کارگاهی کار کرده باشند. از مزایای قانونی پایان کار و یا حق عائله مندی، طرح طبقه بندی مشاغل، و مهم تر از همه از تأمین شغلی و حقوق بیمه بیکاری و بیمه های تأمین اجتماعی و بازنشستگی محروم اند. سرمایه داران می‌توانند به هر دلیل قرارداد کار را لغو و یا با شرایط و حقوق بسیار پایین تر از قرارداد قبلی، قرارداد جدیدی منعقد کنند. بدون آن که ملزم به پاسخ گوئی باشند.

وزارت کار و سرمایه داران در پس این هیاهو و جنجال، ترفند و تهاجم دیگری را تدارک دیده و دنبال می‌کنند. آن‌چه آنان در پی آن هستند. حذف و لغو قانون کار است. در ادامه به آن خواهیم پرداخت. اما کشمکش‌های وزارت کار و سرمایه داران منجر به آن گردید که اتاق بازرگانی و صنایع و معادن با وزارت کار به توافقی، بر علیه کارگران و در حمایت از سرمایه داران دست یابند.

توافق وزیر کار با اتاق بازرگانی

نقض مصوبه شورای عالی کار رژیم، تعیین دستمزد کارگران قراردادی با توافق کارگر و کارفرما توافق یعنی «کشک» و «فیلم کشمکش‌های سرمایه داران

سیاست‌ها گفت «۳۰ هزار تومان بیشتر می‌دهیم کارگر دائم استخدام نمی‌کنیم. (ایلنا ۱۳ اسفند ماه ۸۴)». به بیان دیگر می‌توان گفت که از نظر این نماینده سرمایه داران با این مبلغ پول می‌توان تعهدات قانون کار را نقض کرد.

تعیین دو نوع حداقل دستمزد

"جواد فرشباغ ماهریان" معاون برنامه‌ریزی وزیر کار و امور اجتماعی در مورد اهداف تعیین دو نوع حداقل دستمزد در سال ۸۵ چنین می‌گوید: «هدف اصلی دولت از تعیین حداقل دستمزدها در سال ۸۵ تبدیل قراردادهای موقت به دائم است». وی همچنین تأکید می‌کند که «رسیدگی به قرارداد در برهه‌های سفید امضا باید با فرهنگ سازی و به تدریج انجام شود علاوه بر این وی تصریح کرد که: تعیین حداقل دستمزد «در انطباق هر چه بیشتر میزان در آمد کارگران با سطح معیشت و مقتضیات بنگاههای اقتصادی و کارفرمایان» و «کاهش هزینه‌های تولید از دیگر اهداف اصلی دولت است». (ایلنا ۱۳۸۵/۰۲/۰۲) «دلیلی فریبکارانه‌تر و مضحک‌تر از آن چه کاربدستان این رژیم می‌گویند نخواهد بود، تا برای جلوگیری از قراردادی شدن کارگران به آنان پول بیشتری به دهند. البته وزیر کار، شرکا و معاونین وی در شرایطی که کارگران از تشکلهای مستقل برخوردار نیستند و یا فعالین تشکلهای مستقل سرکوب، بازداشت و روانه زندان می‌شوند. مهارت خاصی در وارونه کردن حقایق حاکم بر مناسبات کار در ایران دارند. وزارت کار رژیم، وزیر کار و معاونین وی می‌توانند خزعبلات و یا هر یاهوی را به عنوان دلیل برای تعیین دو نوع حداقل دستمزد یکی برای کارگر دائم و یکی برای کارگر موقت سرهم کنند. اما این سیاست ضد کارگری رژیم هیچ مفهومی دیگری جز حذف و لغو قانون کار و محدود کردن دامنه شمول آن و گسترش مناسبات کار قراردادی نخواهد داشت. اصلی ترین هدف این سیاست‌ها حاکم کردن «ترضی طرفین» و توافق شفاهی و یا کتبی در روابط کارفرمایان کارگرو سرمایه دار خواهد بود. البته و با تأکید، مطابق میل و خواست سرمایه دار. در حالی که در بسیاری از کارگاه کارگران حداقل بین ۳ ماه تا دو سال حقوق نگرفته‌اند و به عبارتی اصل کار و حقوق روی هواست. و یا در کارگاه‌های کوچک تر از ۱۰ نفر با توجه به اوضاع و شرایط اقتصادی، دستمزد کارگران بمراتب بسیار کمتر از میزان مصوبه شورای عالی کار و حتی ۱/۲ آن است. و همچنین با وجود ارتش ۶ میلیونی بیکاری و فقدان نهادی برای حمایت از کارگران و وجود وزارت کار ضد کارگر، آن‌چه پیش می‌رود، فقط سیاست ضد کارگری تبدیل کار دائم به کار قراردادی و تبدیل همه کارگران به کارگران قراردادی و حذف و محو قانون کار خواهد بود. و در یک کلام «قانون جنگل» حاکم می‌گردد.

بخش در تنظیم روابط و انعقاد قرارداد های دسته جمعی.

از همین رو تغییر مصوبه افزایش حداقل حقوق کارگران قراردادی و تنظیم آن بر اساس توافق فیما بین کارگر و سرمایه‌دار، و نه بر اساس اعلام نرخ تورم و سبب هزینه و به دنبال آن پیشنهاد ۶ ماده‌ای وزیر کار در باره تغییر قانون کار یکی دیگر از حلقه‌های تهاجم رژیم و سرمایه‌داران به کارگران است.

مخبر کمیسیون صنایع و معادن مجلس " ولی ملکی " در باره پیشنهاد مکتوب به ۶ بند وزیر کار می‌گوید، « ایجاد تغییراتی در ماده ۲۷ و تبصره‌های آن، اضافه شدن یک بند به ماده ۲۱ قانون کار، افزودن یک تبصره به ماده ۱۹۱ قانون در ارتباط با تغییر در تعریف کارگاههای کوچک، اضافه شدن ۲ تبصره به ماده ۷ قانون کار، همچنین ۲ بند به ماده ۴۱ قانون و اضافه شدن یک عبارت متنی در ارتباط با صندوق بیمه به ماده ۳۰ قانون کار از مندرجات پیشنهاد مذکور می‌باشند. (خبرگزاری فارس ۱۳۸۵/۰۴/۰۲) « تغییر در ماده ۲۷ قانون کار یعنی لغو و فسخ قانون کار و سپردن سرنوشت کارگران به امیال و منافع سرمایه‌داران. این تغییرات مفهومی جز تهاجم و تعرض همه جانبه و گسترده در سطوح مختلف از سوی دولت و سرمایه‌داران به حداقل معیشت و زندگی همه کارگران و پرداخت دستمزدی بسیار پایین‌تر از خط فقر و پایمال کردن حقوق بیمه های بیکاری درمان و تامین اجتماعی نخواهد داشت .

با توجه به آن چه که اشاره رفت، اهداف و سیاست های وزارت کار « دولت امام زمان » و سرمایه داران تنها تامین امنیت سرمایه و تامین منافع سرمایه داران و راندن کارگران به ورطه نیستی و گسترش فقر و فلاکت برای آنان را دنبال می کند . به یقین مبارزه کارگران برای تحقق قانون کاری مترقی و منطبق با خواست های آنان، عرصه دیگری از مبارزه آنان بر علیه سرمایه‌داری و جمهوری اسلامی خواهد بود. این مبارزات همانند مبارزه برای افزایش دستمزد گسترش خواهد یافت . این مبارزات می‌تواند و باید با مبارزه برای برپائی تشکل مستقل کارگری پیوند یابد . و نهایتا این که ، تحقق خواست ها و منافع همه مزد حقوق بگیران، کارگران شاغل و بیکار، قراردادی و دائمی، زن و مرد و همچنین شرط موفقیت و پیروزی پایدار این مبارزات تبدیل این مبارزات به جنبشی سراسری و فراگیر و آگاهانه و متشکل است.

*تاکید داریم که ارقام واقعی بیانگر اوضاع برآمات وخیم تر و وحشتناک تر است . آمار ارائه شده از سوی جمهوری اسلامی کاملا تلطیف و بهداشتی می شود . این آمار ها بگونه ای تنظیم می شوند که این رژیم مورد انتقاد و سئوال قرار نگیرد.

کارگر و کارفرما ، گفت: توافق "فیلم" و "کشک" است. (ایلنا ۱۳۸۴/۰۴/۰۵)

بدون شک تعیین حداقل دستمزد برای سال ۸۵ عرصه دیگر تهاجم رژیم و سرمایه داران برای حذف قانون کار و مسخ و تغییر آن در راستای منافع سرمایه داران و امنیت سرمایه است .

حذف قانون کار

گرچه پرداختن به چگونگی پروسه تمهیدات رژیم جمهوری اسلامی برای حذف قانون کار از حوصله این نوشته خارج است ، ولی رویدادهای در ارتباط با این موضوع پس از روی کار آمدن « دولت امام زمان » و جهرمی وزیر کار جدید از اهمیت خاص برخوردارند . بویژه آن که تعیین حداقل دستمزد در سال ۸۵ به گونه‌ای دقیق و روشن در ارتباط با حذف قانون کار تعیین شده است.

از بدو گماشته شدن جهرمی به وزارت کار کمیته ای مرکب از ۵ وزیر مامور گردیدند، تا قانون کار را در راستای منافع سرمایه داران تغییر دهند. وزیر کار در باره تغییر قانون کار گفت: ما موظفیم که اصلاح قانون کار را مطابق با شرایط اقتصادی ، اجتماعی به مجلس شورای اسلامی ارائه کنیم . اصلاح قانون کار حکم برنامه چهارم توسعه می باشد (ایلنا ۱۳۸۵/۰۳/۰۳) « وی اضافه می‌کند با تغییر قانون کار « دیگر قانون کار از سوی کارفرمایان به عنوان بزرگترین مانع سرمایه‌گذاری و اشتغال تلقی نخواهد شد » . اتاق بازرگانی به ریاست علی نقی خاموشی مشخصا در سال ۸۱ رسماً طی نامه ای از وزیر کار وقت خواستار تغییر قانون کار گردید . اتاق بازرگانی خود را بزرگ ترین تشکل کارفرمائی کشور معرفی و نماینده هزاران عضو و صدها تشکل صنفی و بازرگانی و خدماتی می داند. از نظر اتاق بازرگانی قانون کار فعلی غیر مولد ، مشکل ساز راه پیشرفت اقتصادی و صنعتی کشور تلقی می شود . از نظر اتاق قانون کار به طور عمده و اساسی در موارد ذیل باید تغییر کند .

۱- گستره و شمول قانون کار: بر اساس مواد یک و ۵ قانون کار گستردگی و شمول از دو دیدگاه مورد ایراد اتاق است. الف: از نظر نوع کار . ب: از نظر اندازه کارگاه ها و تعداد کارگران . گرچه با اجرای مواد ۱۹۱ و ۱۸۹ تا حدود زیادی در این مورد اقدام شده ولی این اقدامات کافی نیستند .

۲- عدم امکان مدیریت یا محدود کردن آن . از نظر اتاق بر اساس برخی مواد قانون کار فعلی امکان اعمال مدیریت نادیده انگاشته و یا آن را محدود می کند . در این عرصه مواد ۱۲ و ۲ و ۱۴ و ۲۱ و ۲۵- ۲۷ باید حذف و یا تغییر کند . برای مثال ماده ۲۷ که به امکان فسخ قرار داد کار اشاره دارد .

۳- تعهدات و الزامات یک سویه برای سرمایه داران.

۴- موضوع تشکل های کارگری.

۵- لزوم توجه به نقش ارشادی و بستر سازی دولت و کمک به تشکل های کارگری و کارفرمائی در هر

با توجه به گسترش اختلافات اتاق بازرگانی و انجمن صنفی کارفرمایان ، و این که به ادعای اتاق بازرگانی ، دولت در انجمن صنفی کارفرمایان نفوذ کرده است . و با توجه توافقات و سازش های پنهانی میان وزارت کار و انجمن صنفی کارفرمایان و اینکه وزارت کار و وزارت صنایع و معادن تلاش می‌کردند امتیازات بیشتری مانند کاهش ۱۲ درصدی نرخ بیمه کارفرمایان ، به سرمایه داران بدهند . "احمدی" ، نماینده این گروه از سرمایه داران با اشاره به این که انجمن صنفی کارفرمایان عالی ترین تشکل کارفرمایی کشور است ، علیرغم مخالفت های قبلی با مصوبه شورای عالی کار گفت : با آگاهی کامل از آثار دستمزد سال ۸۵ در تامین امنیت شغلی نیروی کار و ارتقای بهره‌وری ، دستمزد را قبول کرده‌ایم و اظهارات برخی از اعضای این تشکل جنبه شخصی داشته و مورد تایید کانون عالی انجمن‌های صنفی نیست. (ایلنا ۱۳۸۵/۰۳/۰۲)

وی ، ضمن مخالفت با تجدید نظر در مصوبه مزد ، یادآور شد : « بر اساس طرح واقعی کردن دستمزدها که مصوبه شورای عالی کار است ، حداقل دستمزد در سال جاری باید بیش از رقم کنونی تصویب می‌شد ، چرا که در سال گذشته به خاطر تصویب طرح تثبیت قیمت‌ها دستمزد به میزان مورد نظر افزایش نیافت . (همان منبع) «

ولی نهایتاً مصوبه شورای عالی کار به زیان کارگران و در جهت حمایت از سرمایه داران تغییر یافت . بخشنامه جدید شورای عالی کار در مورد پرداخت دستمزد کارگران قراردادی بر اساس توافق کارگر و کارفرما تنظیم شد . " حسین احمدی‌زاده" نماینده کانون عالی انجمن‌های صنفی کارفرمائی ایران در شورای عالی کار گفت با موافقت دولت و گروه کارگری و گروه کارفرمائی « این شورا با اصلاح مصوبه دستمزدها، پرداخت دستمزد به کارگران قراردادی، به توافق میان کارگر و کارفرما و اگذار شد . وی علت این اصلاح را شوک ناشی از ۲ نرخی شدن دستمزدها بر بازار کار دانست (ایلنا ۱۳۸۵/۰۳/۳۰)

موکول کردن دستمزد کارگران قراردادی به توافق سرمایه دار و کارگر هیچ مفهومی جز گسترش تعداد کارگران قراردادی و حذف کار دائم ، در یافت حداقل حقوق چند برابر زیر خط فقر، محدود و محدودتر کردن دامنه شمول قانون کار، عدم برخورداری کارگران از بیمه بیکاری ، درمان و تامین اجتماعی و بیمه بازنشستگی ، گسترش فشار و محدود کردن حقوق کارگران شاغل و در نهایت سلب حق حیات از کارگران و راندن آنان در مهلکه نیستی ، ندارد . این بمعنای فراهم کردن کارگران بسیار ارزان قیمت و مطیع برای سرمایه داران است .

"احمد مهدوی" نماینده ابهر در مجلس هفتم در مورد بخشنامه جدید شورای عالی کار در مورد پرداخت دستمزد کارگران قراردادی بر اساس توافق